

### Bízunk-e Istenben? Megelégszünk-e az ajándékaival?

Mi Istennek az az ajándéka, amely betöltheti és boldoggá teheti az egész nyaradat? – Ha szeretnéd tudni a választ, akkor maradj kapcsolatban – stay tuned... – és megtudod.

Az Atya, a Fiú és a Szentlélek nevében. Ámen.

Az Úr a föld, és ami azt betölti, az egész földkerekség és annak lakói.

Mindnyájan ugyanazt a lelki eledelt esszük, és ugyanazt a lelki italt isszuk, ami nem más, mint a: -- Krisztus. Mert Krisztus az egész föld királya, Ő uralkodik a népeken.

Dicsőség az Atyának és a Fiúnak és a Szentléleknek,  
miképpen volt kezdetben, most és mindenkor  
és mindörökkön-örökké. Ámen.

Mindnyájan ugyanazt a lelki eledelt esszük, és ugyanazt a lelki italt isszuk, ami nem más, mint a: -- Krisztus.

*Imádkozzunk.* Mennyei Atyánk! Köszönjük, hogy életet adó kenyeret adtál a pusztában vándorló népednek. Urunk Jézus Krisztus! Köszönjük, hogy Te lettél az a kenyér, amely a mennyből szállt alá, és amely nekünk örök életet ad benned és általad, aki az Atyával és a Szentlélekkel élsz és uralkodol örökkön-örökké. Ámen.

*Kedves Testvérem! Hallgasd meg az igehirdetés igéjét, ahogyan megírva találjuk Mózes második könyve 16. fejezete második, harmadik és 11.-től a 18. verseiben a következőképpen:* „És zúgolódni kezdett Izráel fiainak egész közössége Mózes és Áron ellen a pusztában. Mert azt mondták nekik Izráel fiai: Bárcsak meghaltunk volna az Úr kezétől Egyiptomban, amikor a húsos fazekak mellett ültünk, és jóllakásig ehettünk kenyeret! Hát azért hoztatok ki bennünket ebbe a pusztába, hogy ezt az egész gyülekezetet éhhalálra juttassátok? -- Azután így beszélt Mózeshez az Úr: Meghallottam Izráel fiainak a zúgolódását. Ezért így szólj hozzájuk: Estére húst esztek, reggel pedig kenyérrel laktok jól, és akkor megtudjátok, hogy én, az Úr vagyok a ti Istenetek. Így történt, hogy még azon az estén fürjek szálltak oda, és ellepték a tábor, reggelre pedig harmat borította a földet a tábor körül. Amikor fölszikkadt a lehullott harmat, apró szemcsék borították a pusztát: mintha apró dara lett volna a földön. Amikor meglátták ezt Izráel fiai, azt kérdezték egymástól: Mi ez? Nem tudták ugyanis, hogy mi az. De Mózes megmondta nekik: Ez az a kenyér, amelyet az Úr adott nektek eledelül. Ezt parancsolja az Úr: Szedjen belőle mindenki annyit, amennyit meg tud enni: fejenként egy ómert, a lélekszámnak megfelelően. Annyi adagot szedjete, amennyien egy sátorban vagytok! Izráel fiai így is cselekedtek, és szedett ki többet, ki kevesebbet. Amikor azután megmérték ómerrel, nem volt fölöslege annak, aki többet szedett, sem hiánya annak, aki kevesebbet szedett. Mindenki annyit szedett, amennyit meg tudott enni.”

Olvastuk az előbb: **Zúgolódni kezdett Izráel fiainak egész közössége** (2Móz 16,2). Nekünk is megvannak a magunk nyári zúgolódásai. Hogyan kerülhet ennyibe a lángos a strandon? És miért ilyen kicsi és vékony? És ez a tömeg... Már be sem lehet férni a medencébe... A víz... Az meg mocskos. Már ha van víz... Vagy csak sár maradt helyette, mint néhány tavon...

Ekkor hozta elő a nép az alig 1-2 hónappal azelőtti emlékeit, amelyeknek a szépsége a zúgolódás hevében a százszorosára nőtt... Bezzeg, amikor az egyiptomi húsos fazekak mellett ültünk... *(Emlékezzünk a Biblia szövegére: Izráel népe azért kiáltott fel az Úrhoz Egyiptomban, mert 1. kegyetlen kényszermunkával sanyargatták őket, és 2. még a fiúgyermeküket is vízbe fojtották; 2Móz 1,11-22).* **Mi is kifogyhatatlanok vagyunk a bezzeg-jeinkben...** Bezzeg, amikor még 3 forint 60 fillér volt egy kiló kenyér... Bezzeg, amikor még jókat fürödtem és vitorláztam a Velencei tavon...

**Isten népe az igazságszolgálatát megelőző négy hétben megtapasztalta azt, hogy száraz lábbal átmehetett a Vörös-tengeren, amely újra összezáródva elnyelte a népet üldöző fáraó egész seregét.** Utána Márában a keserű, ihatatlan vízből Isten tettére Mózes keze által iható édesvíz lett. **De Isten népe még mindig nem bízik Istenben. Kérés helyett – vádol:** biztos azért hoztál ide a pusztába, hogy éhen vesszünk. Kedves Testvérem! Gondoljunk vissza az év eleje óta eltelt hónapjainkra! **Hányszor vádoltuk Istent mi is azért, mert nem az történt, amit mi akartunk, mert nem úgy lett valami jó, mint ahogyan mi szeretettük volna, mert nem volt türelmünk várni egy kicsit, és mert nem volt alázatunk kérni egy kicsit...**

Emlékezzünk az ígére. Isten így válaszolt: Meghallottam Izráel fiainak a zúgolódását. Mi lehetne itt egy igen logikus következő mondat? Az, hogy lecsapok, és megbüntetem ezt a bizalmatlan és hitetlen népet. De nem ez történik... **Isten nem szid egy szóval sem senkit, hanem – csodát tesz. És nemcsak egyet, hanem rögtön kettőt is.** Először elfáradt vándormadarak tömege potyog le a táborra: csak össze kell fogdosni őket. Azaz: a sült galamboknak egy egész serege tömi be a nép méltatlankodó száját...

**Utána pedig – ugyancsak az égből – potyogni kezd a kenyér.** Sokféle magyarázat született arra, hogy a „Mi ez?”, héberül „Man-hú?” azaz: manna – micsoda lehetett. Lehetett a tamariszkusz fa mézszerű cseppje, amelyet a pajzstetű választ ki azért, hogy táplálja vele a lárváit. De lehetett akár egy messziről jött szél által odasodort zuzmófajta is. Azt persze ne feledjük, hogy Istennek nincs szüksége semmilyen magyarázatra ahhoz, amikor csodát akar tenni... A mannát a sokszor a Szentlélekkel azonosított reggeli harmat hozta. Olyan tiszta és finom volt, hogy a földdel való érintkezést sokáig nem bírta el. Kicsi, kerek, fehér és édes volt. A mannának ez a tulajdonság-listája pontosan olyan, mint Jézus alázata (kicsi), tökéletessége (kerek), tisztasága (fehér) és édessége.

**Isten népe pedig zabálni kezdett... Hálaadásról nem olvasunk egyetlen egy szót sem.** Kedves Testvérem! Mi mennyire ismerjük fel Isten ajándékait a mi életünkben? Mi is mindent olyan természetesnek tartunk, mint Isten népe a pusztában? Ennyire nyilvánvaló az, hogy minden áldott reggel, olyan menetrendszerű pontossággal, mint egy svájci vonat, megjön a kenyér a mennyből? És még sült galamb is érkezik hozzá – garadával? Mikor jutottunk olyan helyzetbe, hogy reménytelenül nem volt sem mit ennünk, sem pedig mit innunk? De nem ám szaftos falatokra, és minőségi borokra gondolok itt, hanem kenyérre és vízre. Hányszor adtunk hálát azért, hogy – élünk? Hogy – van mit ennünk? Hogy van fedél a fejünk felett? Hogy van valami kutyánk, amin nézni tudjuk most ezt a videót?

**Isten pontosan annyit adott** (minden embernek napi három és fél liternyi mannát), **amennyi szükséges volt.** Tartalékot gyűjteni nem lehetett, mert másnapra megromlott. De a napi betevő falat negyven éven át minden egyes reggel megérkezett. Kedves Testvérem! Ne feledjük, hogy az Úrtól tanult imádságunkban nem aranytartalékot kérünk Istentől, hanem azt, hogy adja meg a mindennapi kenyerünket – ma. Pontosán ez történt Isten népével. Mi lesz pár hónappal később? Az elmaradt hálaadás? Egy nagy fenét... A nép ismét Egyiptomba akar visszamenni, mert elunja a mannát. Minden nap ugyanaz a manna... Pfuj... Bezzeg az egyiptomi hal, uborka, dinnye, póréhagyma, vöröshagyma és fokhagyma... (4Móz 11,5-6). Erre Isten annyi fűrt ad nekik, hogy a szó szoros értelmében halálra zabálják magukat belőle. **Mi is pontosan ilyenek vagyunk... A szomszéd kertje mindig zöldebb... Mindig több kell, mint ami van... És nem vesszük észre, hogy ez egy olyan csapda, amelyben szép lassan (mint egy nagy mókuserékben) tönkremegy az életünk...**

**Kedves Testvérem! Kaptunk eddig is már néhány fontos üzenetet.** Foglaljuk össze őket. Ne zúgolódjunk. Ne is lázadozzunk Isten ellen. Ha hiányt szenvedünk valamiben: tárjuk Isten elé a fájalmunkat. Vegyük észre Isten ajándékait a mi életünkben. Döbbenjünk rá arra, hogy pusztán az életünk és annak minden egyes perce – már ajándék. Ismerjük fel azt, amennyi nekünk már elég. Ne sóvárogjunk sokkal többre, és ne törjük magunkat a megrokkánásig a már felesleges több és a még több után. Adjuk meg a lehetőséget Istennek, hogy újabb és újabb csodákat tehessen a mi életünkben. Ha nem bízunk az életünket Istenre, nem fogunk megtapasztalni egyetlen csodát sem.

Mennyi szép üzenet. **DE: a legfontosabb üzenet még hátra van. Nem válaszoltunk még a nyitó kérdésre: Mi Istennek az az ajándéka, amely betöltheti és boldoggá teheti az egész nyaradat?** A pajzstetű váladéka lenne, amellyel a lárváit eteti? Kedves Testvérem! Mi ennél lényegesen többet kaptunk. Jézus ezt mondta a kapernaumi beszédében: „Atyáitok a manna-t ették a pusztában, mégis meghaltak. Aki eszi az én testemet, és issza az én véretem, annak örök élete van.” (Jn 6,49.54). Kedves Testvérem! Minket a mi Urunk nem egy napra lát el eledellel, hanem – *saját magát értünk feláldozva a kereszten* – arra az örök életre hívott el, ahol az örök bőség, és az örök öröm vár. Ez az örök bőség és örök öröm az, amelyet már itt, e földi életben is megtapasztalhatsz, és amely betöltheti és boldoggá teheti az egész nyaradat. Ámen.

*Imádkozzunk.* Urunk Jézus Krisztus! Nyisd meg a szemünket, hogy észrevegyük a reánk zúduló ajándékaidat. Töltsd meg a szívünket hittel, hogy megnyíljon arra az örök bőségre és öröme, amelyet Te adtál nekünk. Lehessen a mi nyarunk olyan, benned élő nyár, amelyben minden zúgolódásunk hálaadássá, és minden telhetetlenségünk meglelégedéssé változik.

Kérünk Mennyei Atyánk, hallgass meg minket, ahogyan még együtt, a Fiadtól tanult imádsággal Hozzád fordulunk: Mi Atyánk, aki a mennyekben vagy, szenteltessék meg a te neved, jöjjön el a te országod, legyen meg a te akaratod, amint a mennyben, úgy a földön is. Mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma, és bocsásd meg vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek; és ne vígy minket kísértésbe, de szabadíts meg a gonosztól; mert tied az ország, a hatalom és a dicsőség mindörökké. Ámen.

Mindnyájan ugyanazt a lelki eledelt esszük, és ugyanazt a lelki italt isszuk, ami nem más, mint a: -- Krisztus.

*Kedves Testvérem! Végezetül: fogadd az áldást.* Áldjon meg téged az Úr, és őrizzen meg téged! Ragyogtassa rád orcáját az Úr, és könyörüljön rajtad! Fordítsa feléd orcáját az Úr, és adjon tenéked békességet! Ámen.

Jézus Krisztus önmagát neked ajándékozó, örök gazdagságával teljes nyarat kívánok!